

Arrest

nr. 283 628 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 oktober 2022.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen op 23 mei 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in 2013 in Italië internationale bescherming werd verleend. Verzoekende partij betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grond-rechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

4. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwens-beginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die een internationale beschermingsstatus geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermings-status van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

5. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland).

6. De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. Verzoekende partij blijft in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Italië, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (zouden) bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het louter uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Zo stelt verzoekende partij onder meer dat zij zich in een situatie bevindt waarin de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt is, in geval van terugkeer naar Italië, doch zij toont dit niet in concreto aan en slaagt er dan ook niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift op dat personen in gelijkaardige omstandigheden in Italië in ieder geval geconfronteerd worden met ernstige belemmeringen inzake de toegang tot medisch-psychologische hulp, maar eveneens met de toegang tot de arbeidsmarkt en een adequate huisvesting. Als gevolg hiervan dreigt verzoeker er in een toestand terecht te komen die een zeer verregaande materiële deprivatie inhoudt, die zodanig ernstig is dat deze gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU. Zo zet verzoekende partij onder meer uiteen dat, wat betreft werkgelegenheid, zij alleen maar onveilig en illegaal werk kon uitvoeren. Ook met betrekking tot de toegang tot huisvesting kende zij verschillende problemen, aangezien zij verbleef in een verlaten discotheek en dan in een verlaten appartement. Betreffende de toegang tot toereikende gezondheidszorg, verklaart verzoekende partij dat zij toegang had tot een ziekenhuis, maar dat zij de mogelijkheid niet kreeg om verder opgevolgd te worden en geen toegang had tot gezondheidszorgen.

Verzoekende partij beperkt zich alzo tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, doch zij gaat voorbij aan en ontkracht noch weerlegt op generlei wijze hetgeen in dit verband in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie als statushouder in Italië wordt vastgesteld, zoals o.a. het feit dat zij blijkens haar verklaringen na haar verkeersongeval niet meer naar werk heeft gezocht, zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Italië, doch haar verklaringen over haar medische behandeling niet eenduidig zijn, zij zelf(s) geen pogingen heeft ondernomen om de Italiaanse taal te leren en zij slechts beperkte stappen heeft ondernomen om in Italië huisvesting te vinden.

De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken. De verzoekende partij toont echter niet aan de redelijk van haar te verwachten inspanningen te hebben geleverd of de problemen die zij zou hebben ondervonden, te hebben aangekaart bij de bevoegde instanties. Zij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan ook niet blijken dat de levensomstandigheden van de verzoekende partij in Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU.

7. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 december 2022 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wijst erop dat zij een attest heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij in Italië een ongeval heeft gehad, waardoor zij niet langer in staat was om te werken en in haar levensonderhoud te voorzien. Aangezien zij er ook geen beroep kon doen op sociale bijstand, zag zij zich gedwongen Italië te verlaten, waarbij zij erop wijst dat zij er heeft verbleven van 2013 tot 2021 en de beslissing om uit het land te vertrekken dus niet lichtzinnig heeft genomen. Zij besluit dat deze concreet uiteengezette gebrekkige levensomstandigheden in Italië onvoldoende in rekening worden gebracht in de beschikking.”

4.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 23 september 2022 opgenomen grond.

4.3. De Raad merkt vooreerst op dat waar de verzoekende partij ter zitting opmerkt dat zij een attest heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij in Italië een ongeval heeft gehad waardoor zij niet langer in staat was om te werken en in haar levensonderhoud te voorzien, zij in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming enkel en alleen één kort Belgisch medisch attest van 7 januari 2022 heeft neergelegd (administratief dossier, map 6 ‘documenten’, medisch attest). Ofschoon dit attest vermeldt: *“Klinische inlichtingen: Auto-ongeval 2015, blijvende pijn”*, toont dit stuk enkel aan dat uit (rx-)onderzoek van de rechtersvoet van de verzoekende partij enkel blijkt dat er sprake is van *“posterieure talocalca-neale coaliteit”* en *“lichte talaire beak”* alsook *“Beperkte tibiotalaire degeneratie. Overigens bewaarde osteo-articulaire verhoudingen. Geen tekens van non-union. Normaal botaptroon.”* Dit attest vormt evenwel geen bewijs de beweringen van de verzoekende partij dat zij ingevolge de problemen aan haar voet/enkel niet langer in staat was en heden nog niet zou zijn om te werken en in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij kan hierin, bij gebrek aan enig ander concreet en objectief bewijs of medisch attest hierover, dan ook niet worden gevolgd.

4.4. De verzoekende partij haar verklaringen in 2015 in Italië betrokken te zijn geweest bij een verkeersongeval worden hoe dan ook, net als de problemen met haar voet/enkel, ter zake niet betwist.

De verzoekende partij toont echter niet aan, zoals eerder werd vastgesteld, dat de internationale bescherming die haar in 2013 werd toegekend in Italië, waar ze blijkens haar verklaringen na haar ongeval in 2015 nog tot 2021 oftewel nog meer dan 5 jaar heeft verbleven, heden niet meer effectief of toereikend zou zijn.

De Raad beklemtoont in dit verband de grond in de beschikking van 23 september 2022 waar erop wordt gewezen: *“Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland.”*

In de beschikking wordt “benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. Verzoekende partij blijft in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Italië, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (zouden) bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”

4.5.1. In de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal concreet het volgende vastgesteld en gemotiveerd omtrent de verzoekende partij haar persoonlijke situatie als statushouder in Italië:

“U verklaart dat u Italië hebt verlaten omdat u er geen stabiel leven had. U had geen werk, geen onderdak en kon geen taallessen krijgen. Daarnaast voelde u zich er onveilig. Deze elementen zijn echter onvoldoende om aan te tonen dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming niet zou kunnen uitoefenen.

U verklaart dat u illegaal als plukker van tomaten werkte, tot u betrokken raakte in een verkeersongeval (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe u na dit ongeval een inkomen had, verklaart u dat bij de hulporganisatie 'Caricas' at (CGVS, p. 9). Gevraagd of u nog geprobeerd hebt om aan werk te vinden na uw verkeersongeval, verklaart u dat u vreselijke pijn had en dat het niet makkelijk is om een job te vinden (CGVS, p. 12). Gevraagd wat u hebt gedaan om werk te vinden, zegt u dat u na uw ongeval niet kon werken door de pijn in uw enkel en dat u niet meer naar werk hebt gezocht (CGVS, p. 12). Het feit dat u zelf niet meer naar werk hebt gezocht na uw verkeersongeval, zet het gegeven dat u niet alle middelen uitgeput heeft om aan werk te raken, kracht bij. Dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten inzake de zoektocht naar werk ontkent het CGVS niet, echter gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen.

Hierbij aansluitend verklaart u dat u een slechte medische behandeling hebt gekregen na uw verkeersongeval (CGVS, p. 12). Uw verklaringen hieromtrent zijn echter weinig eenduidig. Gevraagd of u naar het ziekenhuis bent geweest na uw ongeval, zegt u dat er een ambulance werd gebeld en dat u naar het ziekenhuis werd gebracht. In het ziekenhuis werd u uw enkel verbonden maar hierna gaven ze u geen krukken en zeiden ze dat u naar huis moest (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u geen krukken kreeg, zegt u dat u de reden niet weet maar dat ze u geen krukken of rolstoel konden geven. Toen u thuis was gaf u een vrouw de opdracht om een kruk te kopen (CGVS, p. 9). Later, wanneer u over uw gestolen documenten vertelt, verklaart u dat een attest over uw medische behandeling werd gestolen (CGVS, p. 10). U verklaart hierbij dat u een document kreeg van het ziekenhuis en dat zij u medicatie voorschreven maar dat u dit niet kon betalen (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u geen geschikte behandeling kreeg of dat uw moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Italië geconfronteerd worden. Het medisch attest dat u neerlegt kan louter uw problemen met uw enkel staven. Uit dit document kan niet afgeleid worden dat uw problemen met uw enkel te wijten zijn aan een slechte medische behandeling omwille van uw hoedanigheid van internationaal beschermd of aan uw Eritrese origine.

U verklaart verder dat u, nadat u een status in Italië kreeg, u op zichzelf moest wonen en dat er niets werd voorzien (CGVS, p. 13). Het getuigt evenwel niet van een fundamentele of structurele tekortkoming van de Italiaanse autoriteiten dat van verzoekers na het bekomen van hun internationale beschermingsstatus werd verwacht dat zij zelfstandig op zoek zouden gaan naar een woning in Italië. U verklaart dat u in 2019 één keer via een humanitaire organisatie, via het Rode Kruis, probeerde om onderdak te verkrijgen (CGVS, p. 13). Zij lieten weten dat zij u een email zouden sturen. Toen zij dit na een week niet hadden gedaan verloor u de hoop (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt dat u eerder beperkte stappen hebt ondernomen om huisvesting te vinden, waardoor kan aangenomen worden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen, wat uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Verder verklaart u dat u niet naar school kon gaan om de taal te leren (CGVS, p. 12). Gevraagd of u ooit hebt geprobeerd om Italiaans te leren, zegt u dat u dit niet kon doen omdat uw situatie heel slecht was en omdat er niemand was om u de taal leren. U wou in de eerste vier maanden, toen u in het opvangcentrum

zat, Italiaans leren maar nadat u uit het opvangcentrum werd gezet verloor u de hoop om het te proberen (CGVS, p. 14). Gezien u zelf geen pogingen hebt ondernomen om de Italiaanse taal te leren, kunnen de Italiaanse autoriteiten bezwaarlijk verweten worden van een gebrek aan mogelijkheden tot taallessen. Overigens blijkt dat u op Facebook verschillende tekstberichten in het Italiaans hebt gepost, wat doet vermoeden dat uw werkelijke kennis van de Italiaanse taal groter is dan u laat uitschijnen.

Voorts verklaart u dat u zich niet veilig voelde in Italië. U werd in 2015 het slachtoffer van een verkeersongeval en u vermoedt dat dit iets te maken heeft met uw deelname aan demonstratie tegen de Eritrese overheid in 2014 (CGVS, p. 9 en p. 11). In juli 2021 kwamen twee mannen naar de bar van een vriend. Zij zeiden dat zij u en uw vriend nodig hadden. Twee dagen nadien waren de stoelen van de bar die buiten stonden vernield en de eigenaar van de bar zei dat dit het werk was van de mannen die naar u op zoek waren geweest. Hij adviseerde u om van stad of land te veranderen (CGVS, p. 11). Echter blijken uw aannames dat u gevisieerd werd omwille van uw politieke overtuigingen louter hypothetisch. Wat betreft uw verkeersongeval in 2015 verklaart u dat u denkt dat iemand u gezien heeft bij de demonstratie en dat u hierdoor door een auto werd geraakt (CGVS, p. 11). Wat betreft het bezoek van de twee mannen aan de bar verklaart u dat zij u misschien kenden door de demonstratie en dat u niet weet hoe zij u kenden (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de eigenaar van de bar de beelden waarop twee mannen de stoelen aan zijn bar vernielden overmaakte aan de politie, maar dat de politie niet kon vinden wie de dader(s) waren (CGVS, p. 11). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u over concrete aanwijzingen beschikt dat u doelbewust gevisieerd werd omwille van uw politieke overtuigingen, noch blijkt uit uw verklaringen dat u zelf de Italiaanse autoriteiten hebt ingeschakeld opdat zij bescherming konden bieden.

Tot slot dient opgemerkt dat, hoewel u verklaart dat uw Italiaanse verblijfsdocumenten gestolen zijn (CGVS, p. 9), er niets op wijst dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dat het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, gezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).” (eigen onderlijning)

4.5.2. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten aan die aan de voorgaande vaststellingen afbreuk doen, zoals eerder als werd vastgesteld in de beschikking van 23 september 2022:

“Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het louter uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Zo stelt verzoekende partij onder meer dat zij zich in een situatie bevindt waarin de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt is, in geval van terugkeer naar Italië, doch zij toont dit niet in concreto aan en slaagt er dan ook niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift op dat personen in gelijkaardige omstandigheden in Italië in ieder geval geconfronteerd worden met ernstige belemmeringen inzake de toegang tot medisch-psychologische hulp, maar eveneens met de toegang tot de arbeidsmarkt en een adequate huisvesting. Als gevolg hiervan dreigt verzoeker er in een toestand terecht te komen die een zeer verregaande materiële deprivatie inhoudt, die zodanig ernstig is dat deze gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU. Zo zet verzoekende partij onder meer uiteen dat, wat betreft werkgelegenheid, zij alleen maar onveilig en illegaal werk kon uitvoeren. Ook met betrekking tot de toegang tot huisvesting kende zij verschillende problemen, aangezien zij verbleef in een verlaten discotheek en dan in een verlaten appartement. Betreffende de toegang tot toereikende gezondheidszorg, verklaart verzoekende partij dat zij toegang had tot een ziekenhuis, maar dat zij de mogelijkheid niet kreeg om verder opgevolgd te worden en geen toegang had tot gezondheidszorgen.

Verzoekende partij beperkt zich alzo tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, doch zij gaat voorbij aan en ontkracht noch weerlegt op generlei wijze hetgeen in dit verband in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie als statushouder in Italië wordt vastgesteld, zoals o.a. het feit dat zij blijkens haar verklaringen na haar verkeersongeval niet meer naar werk heeft gezocht, zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Italië, doch haar verklaringen over haar medische behandeling niet eenduidig zijn, zij zelf(s) geen pogingen heeft ondernomen om de Italiaanse taal te leren en zij slechts beperkte stappen heeft ondernomen om in Italië huisvesting te vinden.

De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken. De verzoekende partij toont echter niet aan de redelijk van haar te verwachten inspanningen te hebben geleverd of de problemen die zij zou hebben ondervonden, te hebben aangekaart bij de bevoegde instanties. Zij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan ook niet blijken dat de levensomstandigheden van de verzoekende partij in Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU.”

4.5.3. Aldus blijkt dat, in weerwil van wat zij op algemene wijze voorhoudt ter zitting, ter zake wel degelijk en afdoende rekening werd en wordt gehouden met de door de verzoekende partij concreet uiteengezette levensomstandigheden in Italië. Zij slaagt er evenwel niet in, door zich louter te beperken tot dergelijke algemene kritiek, de eerder in haren hoofde met betrekking tot haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Haar opmerking dat zij in Italië geen beroep kon doen op sociale bescherming, betreft niets meer dan een algemene bewering die zij op generlei wijze staft. Zij toont bovendien niet aan dat zij dit ooit, al die jaren, nadat zij er in 2013 een internationale beschermingsstatus kreeg toegekend en ook niet tijdens de meer dan 5 jaar dat zij er na het verklaarde verkeersongeval nog verbleef, ergens concreet zou hebben aangekaart en aangeklaagd bij de Italiaanse autoriteiten, laat staan dat zij in Italië de middelen die haar status en het recht haar bieden hiertoe zou hebben aangewend en benut, laat staan uitgeput.

4.6. De algemene opmerking ter zitting dat de verzoekende partij van 2013 tot 2021 in Italië heeft verbleven en zij de beslissing om het land te verlaten dus niet lichtzinnig heeft genomen, is geenszins van aard een ander licht te werpen op het voorgaande.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 23 september 2022 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES